

El dia de la investidura vaig dir a tots els regidors (provinents de quatre forces polítiques) que entraven a la nova legislatura: "fins ara, cadascú de nosaltres ha lluitat amb la nostra samarreta de partit. Des d'ara estem ficats dintre de la samarreta de l'Ajuntament. Ja no disputem la lliga, ara som tots a la selecció".

El capità de l'equip és en Joan Oscar García, de 53 anys i una rialla als ulls amb la qual pot marcar molts gols i fer-se amb una còpia de pobles. La Zorah no entendria el símil. Ella és una dona de Meknès (Marroc) i parla amb subjecte i predicat bàsics per descriure una vida, la seva, que no ha estat marcada per la simplicitat. L'he coneguda en una placeta del poble, el lloc on la gent té temps per a perdre's en converses amb estranys. L'alcalde no la coneix ni ella coneix l'alcalde. Potser només la conec jo, però sé que per aquí respiren en silenci moltes Zorahs. Estic segura que al Sr. García no li importarà que sonin els seus batecs. A fi de comptes, la vida és una rica barreja. **Li haig de dir la veritat, jo sóc una persona amb un esperit emprenedor, però no és senzilla la meva tasca. Si comptés les hores que hi dediquem i l'esforç i maldecaps que tenim... o fóssim aquí només que per diners, ho deixariem córrer de seguida.**

La Zorah viu a Guissona des de fa cinc anys, el mateix temps que porta el Sr. García com a alcalde. Sols que per a ella no ha estat un lustre amb llustre. Amagar la nostàlgia amb un mocador de dos metres i robes de colors lluents fins als turmells no esmorteix un sentiment alimentat pel concepte "lluny". **Per mi han estat uns anys molt profitosos. El vuitanta per cent de les promeses que vam fer al primer programa electoral s'han realitzat. El poble està gaudint d'una transformació molt, molt elevada. Tenim un futur molt venturós.**

La Zorah només té present i passat. Diuen que, a vegades, puja al terrat comunitari d'on viu i mira cap a la Meca. Guissona no té minaret ni muetzi cridant a l'oració; hi ha campanes, però no sonen pel seu déu. **És cert que el paisatge fa a la gent. L'ambient segarrenç és una mica tancat, però quan s'obre és una de les comarques més hospitalàries. La nostra població és molt treballadora i tenim la gran sort de no registrar problemes laborals. Potser d'atur no n'hi ha gens. Aquesta és una zona molt rica.**

La Zorah té quatre fills i moltes cartes de Meknès on li diuen que pregunen a Alà perquè torni a veure el sol d'al-Mamlaka. **Aquí tenim molta immigració. Tot es deu a l'àmplia oferta laboral que hi ha. Moltes empreses, però sobretot l'agropecuària, han agafat algerins, marroquins, egipcis, guineans, moçambiquesos, etc. Hi**

ha un percentatge molt petit que s'integra a la nostra cultura, però a la majoria els costa molt. Tenen el seu sistema de vida, encara que potser també nosaltres tenim els nostres dubtes, no els culpo a ells sols. Per tal que la cosa vagi bé, fem cursets de català per a ells i els seus fills van al col·legi públic i s'han integrat totalment. Conec un nen que em saluda quan em veu dient-me "hola batlle". És un xaval molt graciós, que te'l trobes a tot arreu. Potser és un dels fills de la dona dels ulls buits. I si és així, qui sap si els imants del món occidental no li faran trencar amb l'Alcorà, l'hègira, el ramadà i la mesquita, convertint-se en capdavanter de la pluralitat o en professor de filosofia a l'institut de Guissona. **Dintre d'aquesta legislatura hem aconseguit, i aquest any ja funciona, un institut de secundària. Els nens, abans, havien de desplaçar-se a altres llocs. De moment és provisional, però d'aquí tres o quatre anys ja serà definitiu. Hi ha guanys que sí que me'ls vull apuntar jo, perquè la primera bufetada que vaig rebre com a alcalde va ser la que em van fer els inspectors d'ensenyament, dient que no ens corresponia l'institut per manca de cens. Des de llavors, la Regidoria d'Ensenyament la vaig portar jo personalment per assolir la fita.**

La Zorah, quan no prega, fa feines de neteja a una casa amb WC no col·lectiu i cuina amb forn. I, quan ningú la veu, llegeix els llibres dels "seus amos". A l'hivern cisa una mica de calefacció i mig cafè amb llet. Per aquests freds no hi ha prou vels. **Aquí tenim temperatures molt extremes. A l'hivern fa molt de fred i a l'estiu molta calor; de tota manera, aquest clima és molt més sa que no pas les humitats que es pateixen a nivell de mar. En qualsevol cas, el que s'ha de fer quan es trepitja Guissona, sigui estiu o hivern, és passejar pels racons que hi ha carregats d'història i de bellesa. S'ha de conèixer la nostra gastronomia. Tenim sis o set restaurants on s'hi pot menjar escudella, pernil al forn, peus de porc... I després d'un bon àpat, el millor és anar al museu arqueològic. El nostre municipi està considerat un dels més rics en runes romanes. Una altra alternativa és fer una ruta programada. L'any passat vam formar un guia i, des de setembre a març, va il·lustrar a més de 20.000 persones que ens van visitar.**

Guissona és el segon terme més petit de la Segarra amb 18 km². El 90% de l'economia es fonamenta en la indústria, i la resta són comerços, serveis i agricultura. Joan Oscar García diu que la tasca d'alcalde i, en general qualsevol càrrec públic, envelleix. Quan va guanyar les eleccions per primer cop no tenia ni un sol cabell blanc, i ara... A la Zorah no se li veu el cabell.

Joan Oscar García Vidal - Guissona - 3.100 hab. (la Segarra)